

Arrest

nr. 180 355 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MEURIS, die *loco* advocaat R. NEVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 juli 2015 en dient op 22 juli 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 16 juni 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Habar Gedir-subclan te behoren van de Hawiyefamilieclan. U bent geboren op 10 januari 1995 in de stad Mogadishu, wijk Yaaqshiid. U bent in januari 2015 gehuwd met N. F. A. en u heeft geen kinderen. Sinds het jaar 2012 werkte u in de winkel van uw schoonbroer. U was de verantwoordelijke van de winkel. De winkel was gelegen op de markt [suuq] van het district Yaaqshiid. Tegenover uw winkel namen de regeringstroepen belastingen af van de auto's die daar passeerden. Op 13 april 2015 zijn er twee leden van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab naar uw winkel gekomen. Ze vroegen u om wapens voor hen te bewaren in uw winkel. Ze vroegen u tevens hen telefonisch op de hoogte te houden van controles in de suuq, en te laten weten wanneer er veel regeringstroepen of troepen van de Afrikaanse Unie zich in de suuq bevonden. Ze bedreigden u met de dood. U weigerde. U kreeg daarna drie dagen bedenktime hierover. Die avond heeft u alles aan uw moeder verteld. U heeft de winkel twee dagen niet geopend. De tweede dag, op 15 april 2015, werd u 's avonds opgebeld door Al-Shabaab. Zij hebben u opnieuw met de dood bedreigd. Dezelfde avond zijn leden van Al-Shabaab naar uw huis gekomen om u te doden. U ontsnapte aan hen via het raam, en zij hebben op u geschoten. U liep door de steegjes naar de markt en heeft een busje genomen naar de wijk Waberi, waar u onderdook bij vrienden. U belde uw moeder en zij raadde u aan om te vluchten. Ze kende een smokkelaar die u richting het dorp Doobley zou brengen, vanwaar u uw reis kon verder zetten. U reisde via Kenia, Soedan, Libië en Sicilië naar België, waar u aankwam op 19 juli 2015. U vroeg asiel aan op 22 juli 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden vermoord door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. U verklaarde verantwoordelijke te zijn van de winkel van uw schoonbroer, in het district Yaaqshiid in Mogadishu (gehoorverslag CGVS, p.12). U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent het vermeende bezoek van de leden van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab in de winkel, en de daaropvolgende aanval op uw huis, zeer incoherent en weinig waarschijnlijk. Uw verklaringen omtrent de handelingen en bedoelingen van de terreurgroep Al-Shabaab zijn immers niet coherent en eerder vaag. U verklaarde dat twee jongeren van de terreurgroep Al-Shabaab u in de winkel hebben opgezocht (gehoorverslag CGVS, p.17). Zij vroegen u om met hen mee te werken, om wapens voor hen te bewaren in de winkel en om hen te informeren wanneer de regeringstroepen controles uitvoerden op de markt. U heeft dit geweigerd. Daarop zeiden ze dat u een ongelovige bent en dat de islam een beslissing zal nemen, namelijk om u te doden. Zij verklaarden dat uw bloed vrij was om te doden. Ze gaven u daarna drie dagen bedenktime. Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw wordt gevraagd om alles te vertellen over het moment dat zij u opzochten in de winkel, antwoordde u opnieuw dat er twee mannen kwamen die u vroegen of u voor de islam wou werken en dat ze bij u spullen wouden plaatsen die ze later konden komen halen wanneer ze die nodig hadden (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat u hen geantwoord heeft, zei u dat u antwoordde dat u reeds in de winkel werkte, dus dat u niet voor hen kon werken. Ze antwoordden u dat u dan uw verdiende loon zou krijgen volgens de islam, namelijk dat zij u zouden doden indien u de islamitische bevelregels niet zou opvolgen. U verklaarde opnieuw dat u drie dagen bedenktime kreeg (gehoorverslag CGVS, p.20).

Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat de handelingen van de terreurgroep Al-Shabaab geenszins coherent te noemen zijn. Uit uw eerdere verklaringen blijkt dat zij u niet voor een keuze stelden: indien u zou weigeren, zou u worden gedood. Nochtans blijken zij u later wel de kans te geven om erover na te denken, namelijk drie dagen. Het is zeer onaannemelijk dat de leden van Al-Shabaab u zouden bedreigen met de dood indien u niet zou doen wat zij u vragen, om u daarna toch drie dagen bedenktime te geven. U zei immers zelf dat zij u een bevel hadden gegeven (gehoorverslag CGVS, p.17) en u verklaarde meerdere keren dat u zou gedood worden indien u het niet opvolgde (gehoorverslag CGVS, p.17, p.19 en p.20). Geconfronteerd met deze vaststelling, namelijk dat het zeer vreemd is dat u bedenktime kreeg, antwoordde u dat zij vooral wilden dat u met open hart instemde, en dat ze zo doen alsof het niet verplicht is (gehoorverslag CGVS, p.20). Deze verklaring is niet afdoende, de leden van Al-Shabaab hebben immers geen reden om u bedenktime te geven. Verder is het heel onlogisch dat zij u eerst verschillende malen met de dood zouden bedreigen, om daarna van u te verlangen dat u met open hart instemt en samenwerkt met hen. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat zij u een ongelovige noemden en er geenszins voor terugdeinsden om u aan te vallen (gehoorverslag CGVS,

p.17). In dat opzicht is het zeer onlogisch dat zij zouden wachten tot u uit eigen keuze met hen zou samenwerken. Het is eveneens vreemd dat u verklaarde dat zij u reeds na twee dagen hebben opgebeld en u met de dood hebben bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.21). Zij zouden u doden omdat u hen niets liet weten. Diezelfde avond vielen ze u thuis aan met de bedoeling u te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.23). Nochtans hadden zij u drie dagen bedenktijd gegeven. Het is geenszins waarschijnlijk dat de leden van Al-Shabaab u eerst zouden vragen met hen samen te werken, u drie dagen bedenktijd zouden geven omdat u had geweigerd, om u daarna te doden alvorens de drie dagen zijn verstreken. Bovenstaande verklaringen zijn danig onaannemelijk dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Verder is het niet duidelijk om welke redenen u niet eerder bent gevlucht, alvorens de aanval op uw huis. U was immers niet van plan om in te stemmen met het plan van de terreurgroep Al-Shabaab, aangezien u vreesde te worden gedood door de regeringstroepen (gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaarde dat u wist dat u niet met hen [Al-Shabaab] kon samenwerken (gehoorverslag CGVS, p.22). U verklaarde dat uw moeder u aanraade uw winkel te sluiten omdat u anders gevaar liep te worden ontdekt door de regering (gehoorverslag CGVS, p.22). U heeft de winkel twee dagen gesloten gehouden (gehoorverslag CGVS, p.21). Gevraagd wat u dan heeft gedaan in die twee dagen dat uw winkel gesloten was, en voordat Al-Shabaab u thuis heeft aangevallen, antwoordde u dat u niet buiten bent geweest en thuis bleef zitten (gehoorverslag CGVS, p.22). Gevraagd om welke redenen u niet voor de aanval bent gevlucht, antwoordde u dat u er niet over had nagedacht, en dat u niet wist waarheen u moest gaan omdat ze hadden gezegd dat ze u overal zouden vinden. Er dient opgemerkt dat uw gedrag in deze periode niet overeenstemt met de aangehaalde vrees. U vreesde immers te worden gedood, ofwel door de leden van Al-Shabaab, ofwel door de regeringstroepen. In die zin is het geenszins logisch dat u niet eerder vluchtte of plannen maakte voor uw vlucht. U verklaarde gewoon thuis te zitten en de winkel niet meer te hebben geopend. Nogmaals gevraagd wat u overdag deed als u thuis was in die periode, zei u dat u thuis weende, en dat u nergens veilig kon zijn, dat u dat wist, en dat u ook wist dat ze u zouden aanvallen, dat u enkel niet wist wanneer (gehoorverslag CGVS p.22). U verklaarde niets te doen in de twee dagen dat u thuis was (gehoorverslag CGVS, p.23). Dit is des te opmerkelijk. Later tijdens het gehoor verklaarde u namelijk dat de leden van Al-Shabaab in uw wijk woonden en wisten waar uw huis gelegen was (gehoorverslag CGVS, p.24). Zij konden u bijgevolg thuis opzoeken, zoals u vreesde. U had bovendien ook de winkel gesloten, wat voor argwaan kon zorgen bij de leden van Al-Shabaab. De reden voor het sluiten van de winkel, namelijk dat u in gevaar zou zijn vanwege de regeringstroepen, is bovendien allerminst aannemelijk. U had immers nog niets voor Al-Shabaab verborgen gehouden in de winkel, u had de explosieven nog niet gezien en u had drie dagen bedenktijd (gehoorverslag CGVS, p.20). Indien de leden van de regeringstroepen bij u controle zouden uitvoeren, zouden zij dan ook niets vinden en u geenszins verdenken.

Tenslotte dient opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijk aspect van uw asielrelaas onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten. Met betrekking tot uw problemen met de terreurgroep Al-Shabaab, is het geenszins logisch dat u de autoriteiten niet heeft ingelicht (gehoorverslag CGVS, p.22). De buitenlandse troepen hadden u immers al eens eerder verdacht lid te zijn van AlShabaab, waarbij ze dachten dat u op de hoogte was van een aanslag op een militair die in 2014 werd gepleegd (gehoorverslag CGVS, p.27). In die zin is het zeer onwaarschijnlijk dat u niet onmiddellijk bescherming bij hen zocht en hen over het voorval vertelde, zij wisten immers wie u was, en zo zou niet opnieuw in verdenking worden gesteld. Daarbij geeft u aan dat uw moeder werd vermoord door leden van Al-Shabab (gehoorverslag CGVS, p.25) en dat uw vrouw nog steeds telefonisch door hen wordt bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.26). Het is geenszins aannemelijk dat u hiervoor geen bescherming zou zoeken bij de door u gekende buitenlandse troepen. Verder is het niet duidelijk hoe de leden van Al-Shabaab überhaupt op de hoogte waren van het telefoonnummer van uw vrouw. Gevraagd hoe zij haar nummer kenden, zei u enkel – zeer vaag- het niet te weten en dat zij het nummer hebben van iedereen in de wijk. U verklaarde dat zij nog steeds door hen telefonisch wordt bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.26). Nochtans hadden zij haar reeds met de dood bedreigd op het moment dat zij uw huis hebben aangevallen (gehoorverslag CGVS, p.23). Ze dreigden haar te doden indien ze met u getrouwd bleef. In die zin is het zeer onwaarschijnlijk dat zij haar nog steeds telefonisch bedreigen, zonder haar effectief te hebben opgezocht. U verklaarde immers dat zij niet meer bij u thuis zijn langs geweest (gehoorverslag CGVS, p.26). Voorts is het zeer onwaarschijnlijk dat de leden van Al-Shabaab wisten waar uw huis was gelegen. U legde hierover zeer vage verklaringen af. U kon enkel zeggen dat het mannen waren van dezelfde wijk en dat zij naar u toe kwamen (gehoorverslag CGVS, p.24). Ten slotte is het zeer onduidelijk hoe de leden van AlShabaab wisten dat uw moeder u hielp bij uw vertrek. U verklaarde dat zij door hen werd vermoord om die reden (gehoorverslag CGVS, p.25). Wanneer u werd gevraagd hoe zij dat wisten, antwoordde u dat niemand alleen kan vertrekken en dat zij op dat moment de enige was die u steunde. Deze verklaringen zijn uitermate vaag, en bieden voorts geen verklaring voor de vraag hoe de leden van Al-Shabaab wisten dat het uw moeder was die u het land hielp verlaten

- immers, dat zij de enige was die u kon helpen, is logischerwijze niet iets waar de leden van Al-Shabaab van op de hoogte zouden zijn. Het kon immers ook uw vrouw zijn geweest, of de vrienden waarbij u was ondergedoken (gehoorverslag CGVS, p.25).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers

van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde foto's weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De foto's, waarop u te zien bent in een winkel, geven enkel aan dat u in die winkel bent geweest. Er kan echter niet uit worden afgeleid of u er werkelijk gewerkt heeft of er al dan niet gewoon aanwezig was. Er kan ook niet uit worden afgeleid of de winkel zich wel degelijk in de stad Mogadishu bevindt. Overigens wordt uw werk in de winkel van uw schoonbroer in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 26 september 2016 legt de verwerende partij een bijkomende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat "COI Focus: 'Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu' van 6 september 2016, Cedoca."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"5.2.1. Schending van art. 1 A2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 en 52 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd "de Vreemdelingenwet") De Commissaris-Generaal meent dat er geconcludeerd dient te worden dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) Vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoeker meent dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 1A lid 2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wel degelijk aan de vier voorwaarden van deze artikelen voldoet:

i. Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich buiten het land waar hij geboren is, met name Somalië.

Op 22 juli 2015 heeft verzoeker in België asiel aangevraagd.

Tegen de afwijzing ervan wordt huidig verzoek ingesteld.

ii. Gegronde vrees voor vervolging

De vraag is of verzoeker zonder gevaar kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

De Belgische overheid meent dat dit kan, gezien de beslissing tot weigering van verblijf tevens de beslissing tot terugkeer inhoudt.

Nochtans is het duidelijk dat dit niet kan.

De terreurgroep Al-Shabaab hebben verzoeker meerdere malen met de dood bedreigd:

Eerst in de winkel van zijn schoonbroer, waar hij werkt:

"Als je dat niet doet dan ben je een ongelovige ok, zelfde als de andere. En wij als islam zullen een beslissing nemen, en jij zal dan gedood worden. Want uw bloed is vrij om te doden. Je hebt drie dagen de tijd om erover na te denken. Als je probeert van ons weg te lopen, van de Islam, wij zijn overal, je zult niet ver gaan, we verwachten antwoord van jou." (gehoorverslag CGVS pg. 17)

Erna per telefoon:

"Jij bent tegen de Islam, je hebt ons niets laten weten, jij zult niet ver gaan van de Islam, we zullen u overal vinden, en als we u vinden dan zullen wij u doden." (gehoorverslag CGVS pg. 17)

- En ten slotte werd op hem geschoten op het moment dat verzoeker zijn woning ontvluchtte:

"Schiet op de ongelovige, hij mag niet ontsnappen." (gehoorverslag CGVS pg. 17)

De leden van Al-Shabaab deinzten nergens voor terug: nadat verzoeker Somalië is ontvlucht, hebben zij zelfs de moeder van verzoeker vermoord omdat zij weet hadden van de hulp die de moeder aan haar zoon geboden heeft om uit Somalië te kunnen vluchten.

De vrouw van verzoeker wordt nog steeds (per telefoon) bedreigd door Al-Shabaab: "Ze bellen en ze zeggen dat uw man een ongelovige was, en dat hij ooit zal terugkomen en in islamitische handen vallen". (gehoorverslag CGVS pg. 26)

Het is duidelijk dat de leden van Al-Shabaab duidelijk op zoek zijn naar verzoeker en hem, zodra hij terug zou keren naar Somalië, willen vermoorden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft.

iii. Omwille van religie, ras, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of een politieke overtuiging.

Omdat verzoeker niet wil 'samenwerken' met de leden van Al-Shabaab, deinzten zij er niet voor terug

verzoeker te vermoorden.

Zij hebben inmiddels ook de moeder van verzoeker vermoord omdat zij verzoeker geholpen heeft om Somalië te ontvluchten.

De leden van Al-Shabaab zijn van mening dat iedereen die voor de regering werkt een soldaat is, een ongelovige en alzo gedood dient te worden door het Islamitische geloof (gehoorverslag CGVS pg. 22).

iv. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen invoeren

Verzoeker vreesde dat indien hij de politie zou inschakelen, zij Al-Shabaab hierover zouden inlichten.

Tevens is de politie niet invloedrijk in Mogadishu: er is zelfs geen politiekantoor in Mogadishu.

Indien verzoeker in Mogadishu was gebleven, hadden de leden van Al-Shabaab hem zonder twijfel vermoord.

5.2.3 Schending van de motiveringsplicht

Ingevolge art. 3 van de Wet inzake de motivering van bestuurshandeling is de administratieve overheid verplicht haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Deze motivering moet afdoende zijn, wat betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen. Men moet m.a.w. nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen. (Raad van State nr. 45.623, 30 december 1993, Arr. R. v. St. 1993)

In de beslissing tot weigering van verzoekers asielaanvraag werd door het Commissariaat-Generaal als reden aangegeven dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen:

1) Verzoeker zou de problemen die hij had met terreurgroep Al-Shabaab niet aannemelijk kunnen maken;

2) De verklaringen omtrent het vermeende bezoek van de leden van de Islamitische terreurgroep Al-Shabaab in de winkel en de daaropvolgende aanval in de winkel en de daaropvolgende aanval op zijn huis, zouden incoherent zijn en weinig waarschijnlijk;

3) De handelingen van terreurgroep Al-Shabaab zouden geenszins coherent te noemen zijn;

4) Het zou niet duidelijk zijn om welke redenen verzoeker niet eerder is gevlucht, alvorens de aanval op de woning;

5) De geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijk aspect van het asielrelaas zou onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten:

a. Het zou geenszins logisch zijn dat verzoeker de autoriteiten niet heeft ingelicht;

b. Het zou niet duidelijk zijn hoe de leden van AL-Shabaab op de hoogte waren van het telefoonnummer van de vrouw van verzoeker;

c. Het zou onwaarschijnlijk zijn dat de leden van Al-Shabaab wisten waar verzoeker woonde;

d. Het zou onduidelijk zijn hoe de leden van Al-Shabaab wisten dat de moeder van verzoeker hem geholpen heeft bij zijn vertrek;

i. De bezoeken van Al-Shabaab aan de winkel en de aanval OP de woning van verzoeker.

Verzoeker wordt verweten dat zijn verklaringen omtrent het bezoek van de leden van Al-Shabaab in de winkel en de daaropvolgende aanval in zijn woning zeer incoherent en weinig waarschijnlijk zouden zijn.

De Commissaris-Generaal meent dat het vreemd is dat verzoeker drie dagen bedenktijd kreeg daar zij hier geen reden toe hadden. Tevens meent de Commissaris-Generaal dat het vreemd is dat ze verzoeker reeds na 2 dagen opbelde en met de dood bedreigde.

Verzoeker gaf tijdens het verhoor voor het Commissariaat-Generaal duidelijk aan dat de leden van Al-Shabaab duidelijk wilden dat verzoeker met open hart instemde om voor hen te werken. Dit is de reden waarom zij verzoeker een zekere bedenktijd gaven:

"Ze wilden vooral dat ik met open hart ja zei, dat ik zo'n antwoord zou geven, daarom geven ze die periode bedenktijd, alsof het niet verplicht was van hun. Voor hun was na die dagen dat ik met hun werkte, of gedood werd. Geen antwoord na die 3 dagen was dood." (gehoorverslag CGVS pg. 20)

Omdat verzoeker schrik had dat de leden van Al-Shabaab hem zouden vermoorden, heeft verzoeker - mede op aanraden van zijn moeder - de winkel voor twee dagen gesloten.

De leden van Al-Shabaab hadden opgemerkt dat verzoeker de winkel had gesloten en vreesden dat hij zou vluchten. Daarom namen ze telefonisch contact op met verzoeker en zeiden dat ze hadden gezien dat de winkel gesloten was en hij wou vluchten.

Het is dan ook niet vreemd dat de leden van Al-Shabaab al contact opnamen met verzoeker na 2 dagen. Zij hadden immers opgemerkt dat verzoeker niet langer de winkel openhield en vreesden dat verzoeker zou vluchten voor hen.

ii. Het vluchten van verzoeker

Bovendien verwijt de Commissaris-Generaal verzoeker dat het niet duidelijk is om welke redenen hij niet eerder is gevlucht, alvorens de aanval op zijn huis.

Verzoeker was van mening dat als hij de winkel zou sluiten en thuis zou blijven, hem niks zou kunnen gebeuren.

Tevens had verzoeker geen idee waar hij naartoe zou kunnen vluchten. Verzoeker had terechte angst voor de leden van Al-Shabaab daar zij hem per telefoon hadden het volgende hadden meegedeeld:

"Jij bent tegen de Islam, je hebt ons niets laten weten, jij zult niet ver gaan van de Islam, we zullen u overal vinden, en als we u vinden dan zullen wij u doden." (gehoorverslag CGVS pg. 17)

De leden van Al-Shabaab zijn zéér actief in de streek waar verzoeker woont. Verzoeker is ervan overtuigd dat, indien hij zou vluchten, de leden van Al-Shabaab hem zonder twijfel zouden vinden én vermoorden... .

Verzoeker had dan ook totaal geen idee waarheen hij zou kunnen vluchten. In Somalië blijven, hield een groot risico in voor verzoeker! Hij was nergens veilig...:

- "Ik was thuis aan het wenen alleen, ik had nergens waar ik veilig kon zijn. Ik kon niet met hun werken dat wist ik. En ik wist ook dat ze me zouden treffen. Maar ik wist niet wanneer.";

"Ik wist niet waar ik veilig kon zijn." (gehoorverslag CGVS pg. 22)

Op het moment dat de leden van Al-Shabaab de woning van verzoeker bestormden en hem effectief wouden doden, is verzoeker - uit absolute noodzaak - op de vlucht geslagen:

"Op het moment dat ik vluchtte uit mijn huis, had ik ook geen plan en wist ik niet dat ik me kon redden. Ik dacht alleen dat de kogel mij moest treffen als ik aan het lopen was." (gehoorverslag CGVS pg. 23)

Het was duidelijk voor verzoeker dat Somalie geen veilige plaats meer was voor hem. Op aanraden van zijn moeder is verzoeker zijn thuisland dan ook ontvlucht.

iii. Inlichting autoriteiten

De Commissaris-Generaal meent dat het niet logisch zou zijn dat verzoeker de autoriteiten niet heeft ingelicht.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, vreesde verzoeker dat indien hij de politie zou inschakelen, zij Al-Shabaab hierover zouden inlichten.

Tevens is de politie niet invloedrijk in Mogadishu: er is zelfs geen politiekantoor in Mogadishu.

Indien verzoeker in Mogadishu was gebleven, hadden de leden van Al-Shabaab hem zonder twijfel vermoord.

Verzoeker zou niet gerekend kunnen hebben op de steun van de lokale autoriteiten.

iv. Telefoonnummer vrouw verzoeker

Verzoeker gaf gedurende het gehoor te kennen dat zijn vrouw tot op heden per telefoon nog steeds bedreigd wordt door de leden van Al-Shabaab.

"Ze bellen en ze zeggen dat uw man een ongelovige was, en dat hij ooit zal terugkomen en in islamitische handen vallen." (gehoorverslag CGVS pg. 26)

Het Commissariaat-Generaal meent dat het niet duidelijk is hoe de leden van Al-Shabaab op de hoogte zouden kunnen zijn van het telefoonnummer van de vrouw van verzoeker.

Al-Shabaab is zéér actief in het gebied, waar verzoeker woont.

In Mogadishu maakt de bevolking veelvuldig gebruik van de app EVC Plus.

"EVC Plus is an upgraded version of E-voucher through which you can send and receive money and airtime from and to your friends, families and your business colleagues. Its save, secure and Reliable. Benefits of EVC plus Registering for EVC plus is totally free It is quick and easy to register for EVC plus You can save your money in your mobile Eve plus service works with ail mobile phone models You don't have to stand in long queues to send money (http://mogaguide.com/comp_catalog/index.php?ct=1&q=2&in=2&l=1&id=290&kno=27.0176.003.01)

Het is een applicatie waarbij men goederen kan betalen door het sturen van een sms naar het telefoonnummer van de verkoper van het goed.

Verzoeker is er sterk van overtuigd dat de leden van Al-Shabaab in kennis zijn gesteld van het telefoonnummer van de vrouw van verzoeker door het veelvuldig gebruik van de app in het gebied.

Volgens verzoeker zou een andere mogelijkheid kunnen zijn dat de leden van Al-Shabaab in het bezit zijn gekomen van het telefoonnummer van de vrouw van verzoeker door een vriend van de vrouw van verzoeker.

Meer specifiek dat één van de vrienden van de vrouw van verzoeker lid is van Al-Shabaab zonder dat de vrouw van verzoeker hier kennis van heeft.

Het is zeker niet ongeloofwaardig dat de leden van Al-Shabaab in kennis zijn gesteld van het telefoonnummer van de vrouw van verzoeker.

v. Woonplaats verzoeker

Voorts meent het Commissariaat-Generaal dat het onwaarschijnlijk is dat de leden wisten waar het huis van verzoeker gelegen is.

Doch de leden van Al-Shabaab kennen de inwoners van de wijk en kennen ook hun woonplaats:

"Het zijn mannen van dezelfde wijk, mannen die naar mij kwamen, dus zij wisten het." (gehoorverslag CGVS pg. 24)

vi. *Hulp moeder verzoeker*

Ten slotte meent het Commissariaat-Generaal dat het zeer onduidelijk is hoe de leden van Al-Shabaab wisten dat de moeder van verzoeker hem hielp bij zijn vertrek.

Op het moment dat de leden van Al-Shabaab de woning van verzoeker binnenvielen, liet de moeder van verzoeker - uit angst- een kreet: 'jullie willen mijn zoon vermoorden, jullie zijn slecht!'.

De leden van Al-Shabaab hebben dit gehoord en konden hier duidelijk uit afleiden dat de moeder van verzoeker hem steunde:

"Eind mei is mijn mama vermoord. Mama heeft toen bij de aanval heel erg geroepen. Mijn mama was degene die alles heeft geregeld dat ik uit die plaats kon komen. Ze heeft alles geprobeerd om mij daar uit te krijgen om me te redden, en daarom vermoordden ze haar." (gehoorverslag CGVS pg. 25)

Door de hulp van zijn moeder, kon verzoeker Somalie ontvluchten. De leden van Al-Shabaab merkten dat de moeder van verzoeker de enige was die hem zo expliciet steunde. Dit is ook de reden waarom de leden van Al-Shabaab haar vermoord hebben:

"Ze weten dat niemand alleen kan gaan, en mama was op dat moment de enige die mij steunde". (gehoorverslag CGVS pg. 26)

De leden van Al-Shabaab zijn genadeloos: éénieder wie hen iets in de weg legt, wordt vermoord!

Gelet op voormelde gronden, is verzoeker van mening dat hij alsnog gerechtigd is op asiel in België."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84*). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in Somalië problemen gekend heeft omdat ze geweigerd heeft om spullen van Al-Shabaab in de winkel van haar schoonbroer te bewaren en om Al-Shabaab te informeren over de activiteiten van de regeringstroepen in de suuq.

In casu acht de Raad het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste zijn haar verklaringen, gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), tegenstrijdig aan de verklaringen, gedaan tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op de DVZ stelt de verzoekende partij dat: *“Al-Shabab is bij mij verscheidene keren langsgelopen in april 2015 in de supermarkt waar ik werkte en bij mij thuis, Al-Shabab wou explosie-materiaal verbergen in de supermarkt waar ik werkte en Al-Shabab wou ik dat ik hen op de hoogte stelde wanneer regeringsleden op de veemarkt zich bevonden. Ik heb geweigerd om zowel het explosie-materiaal te verbergen alsook hun op de hoogte te houden omtrent de regeringsleden. Daarop heeft Al-Shabab mij bedreigd om dat ze mij gingen doden. Ik heb de situatie uitgelegd aan mijn ouders en mijn ouders hebben gezegd dat ik moest vluchten. Drie dagen voor mijn vertrek heeft Al-Shabab in mijn huis mij aangevallen. Al-Shabab heeft het vuur geopend in mijn huis. Ik ben kunnen vluchten via het raam. Ik ben ondergedoken in Wabari voor mijn vertrek.”* Tijdens het gehoor op het CGVS heeft de verzoekende partij nooit vermeld dat Al-Shabaab verschillende keren bij haar in de winkel en bij haar thuis zijn geweest. Uit het gehoorverslag op het CGVS blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat Al-Shabaab één keer naar de winkel gekomen en één keer naar haar thuis geweest is. Voorts heeft de verzoekende partij op het CGVS verklaard dat ze geweigerd heeft om met Al-Shabaab samen te werken, waarop ze haar bedreigd hebben en dan drie dagen bedenktijd gegeven hebben (zie gehoorverslag p. 17 en 20). Op de DVZ heeft de verzoekende partij niet aangegeven dat Al-Shabaab haar drie dagen bedenktijd heeft gegeven. Voorts blijkt uit het gehoorverslag (gehoorverslag p.22) dat: *“Wat heeft u in de tussentijd gedaan tussen het moment dat u het zei tegen uw ouders en het moment van de aanval?*

Ik ben niet buiten geweest, ik bleef thuis zitten. Ik had schrik.

U vertelde dat u aangevallen werd en vluchtte uit uw huis, hoe komt het dat u pas na de aanval besliste om te vluchten?

Daar heb ik niet over nagedacht. op dat moment wist ik niet waar ik moest lopen, ze zeiden overal is de islam aanwezig en we zullen je vinden.

In het eerste interview zei u dat uw moeder besliste dat u moest vluchten nadat u het haar verteld hebt. nu zegt u dat u het zelf besliste nadat de aanval was geweest. Kan u dat verklaren?

Ja het was mama haar beslissing, het was wel op dat moment dat ze me aangevallen hebben, mama heeft gezegd je moet uit het land gaan, waar je je leven kan redden.” Nochtans had de verzoekende partij op de DVZ aangegeven dat zij zich voorbereidde om te vluchten toen Al-Shabaab haar drie dagen voor haar vertrek aangevallen hebben. Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze louter beweringen.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de handelingen van Al-Shabaab, zoals door de verzoekende partij uiteengezet, geenszins coherent zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Uit uw eerdere verklaringen blijkt dat zij u niet voor een keuze stelden: indien u zou weigeren, zou u worden gedood. Nochtans blijken zij u later wel de kans te geven om erover na te denken, namelijk drie dagen. Het is zeer onaannemelijk dat de leden van Al-Shabaab u zouden bedreigen met de dood indien u niet zou doen wat zij u vragen, om u daarna toch drie dagen bedenktijd te geven. U zei immers zelf dat zij u een bevel hadden gegeven (gehoorverslag CGVS, p.17) en u verklaarde meerdere keren dat u zou gedood worden indien u het niet opvolgde (gehoorverslag CGVS, p.17, p.19 en p.20). Geconfronteerd met deze vaststelling, namelijk dat het zeer vreemd is dat u bedenktijd kreeg, antwoordde u dat zij vooral wilden dat u met open hart instemde, en dat ze zo doen alsof het niet verplicht is (gehoorverslag CGVS, p.20). Deze verklaring is niet afdoende, de leden van Al-Shabaab hebben immers geen reden om u bedenktijd te geven. Verder is het heel onlogisch dat zij u eerst verschillende malen met de dood zouden bedreigen, om daarna van u te verlangen dat u met open hart instemt en samenwerkt met hen. Uit uw verklaringen blijkt immers ook dat zij u een ongelovige noemden en er geenszins voor terugdeinsden om u aan te vallen (gehoorverslag CGVS,*

p.17). In dat opzicht is het zeer onlogisch dat zij zouden wachten tot u uit eigen keuze met hen zou samenwerken. Het is eveneens vreemd dat u verklaarde dat zij u reeds na twee dagen hebben opgebeld en u met de dood hebben bedreigd (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.21). Zij zouden u doden omdat u hen niets liet weten. Diezelfde avond vielen ze u thuis aan met de bedoeling u te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.17 en p.23). Nochtans hadden zij u drie dagen bedenktijd gegeven. Het is geenszins waarschijnlijk dat de leden van Al-Shabaab u eerst zouden vragen met hen samen te werken, u drie dagen bedenktijd zouden geven omdat u had geweigerd, om u daarna te doden alvorens de drie dagen zijn verstreken." Voormelde verklaringen zijn danig onaannemelijk dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij geopperde asielrelaas.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze de winkel twee dagen dicht gedaan heeft omdat ze schrik had van Al-Shabaab en dacht dat indien ze de winkel sloot en thuis zou blijven haar niks zou overkomen, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het gedrag van de verzoekende partij in die periode niet overeenstemt met de aangehaalde vrees. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook verklaard dat de leden van Al-Shabaab, die haar bedreigd hebben, mannen uit dezelfde wijk waren en dat ze daarom haar huis kenden. Immers, indien de mannen uit de wijk waren, dan konden ze gemakkelijk achterhalen waar de verzoekende partij woonde. Daarom ondermijnt het gedrag van de verzoekende partij, met name het gegeven dat ze de winkel sloot en niet vluchtte, de geloofwaardigheid van haar verklaringen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: "U vreesde immers te worden gedood, ofwel door de leden van Al-Shabaab, ofwel door de regeringstroepen. In die zin is het geenszins logisch dat u niet eerder vluchtte of plannen maakte voor uw vlucht. U verklaarde gewoon thuis te zitten en de winkel niet meer te hebben geopend. Nogmaals gevraagd wat u overdag deed als u thuis was in die periode, zei u dat u thuis weende, en dat u nergens veilig kon zijn, dat u dat wist, en dat u ook wist dat ze u zouden aanvallen, dat u enkel niet wist wanneer (gehoorverslag CGVS p.22). U verklaarde niets te doen in de twee dagen dat u thuis was (gehoorverslag CGVS, p.23). Dit is des te opmerkelijk. Later tijdens het gehoor verklaarde u namelijk dat de leden van Al-Shabaab in uw wijk woonden en wisten waar uw huis gelegen was (gehoorverslag CGVS, p.24). Zij konden u bijgevolg thuis opzoeken, zoals u vreesde. U had bovendien ook de winkel gesloten, wat voor argwaan kon zorgen bij de leden van Al-Shabaab. De reden voor het sluiten van de winkel, namelijk dat u in gevaar zou zijn vanwege de regeringstroepen, is bovendien allerm minst aannemelijk. U had immers nog niets voor Al-Shabaab verborgen gehouden in de winkel, u had de explosieven nog niet gezien en u had drie dagen bedenktijd (gehoorverslag CGVS, p.20). Indien de leden van de regeringstroepen bij u controle zouden uitvoeren, zouden zij dan ook niets vinden en u geenszins verdenken." Ook de verklaringen van de verzoekende partij dat ze niet vluchtte omdat ze niet wist waarheen, zijn niet aannemelijk, nu de verzoekende partij verklaard heeft onmiddellijk na de schietpartij op haar huis gevlucht te zijn naar Waberi omdat ze dacht dat het daar veilig was en dat ze daarna een smokkelaar gevonden heeft. Met betrekking tot de vraag hoe de verzoekende partij haar smokkelaar gevonden heeft, verklaarde de verzoekende partij dat: "het is een smokkelaar die veel mensen kende, die mensen naar de vluchtroute sturen, mama heeft hem in contact gelegd na dat probleem, mama heeft alles verteld, en hij heeft hem gezegd hoe hij me zou kunnen smokkelen, dat ik met die auto's kon meegaan tot aan die plaats samen met andere mensen, gesmokkeld zou worden."

De Raad benadrukt tot slot dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS, nr. 156.221 van 10 maart 2006; RvS, nr. 153.278 van 4 januari 2006). Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij *in casu* in gebreke blijft.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven, overeind.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus, die gestoeld is op de door de Raad weerhouden motieven die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een kennelijk

onredelijke verhouding tussen de motieven en het dispositief kan niet worden vastgesteld. De weerhouden motieven steunen evenmin op een incorrecte feitenvinding. Concluderend kan gesteld worden dat de verzoekende partij haar asielaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

- “a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Nu de verzoekende partij haar aanvraag aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan zij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van haar persoonlijk aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldssituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn ‘COI focus’ rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de ‘UNHCR *position on returns to Southern and Central Somalia*’ van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recent zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikels de analyse van verweerder te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidsfunctionarissen. Voorts blijkt uit de vorige ‘COI focus’ van februari

2016 dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de *Jamestown Foundation* wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die *Foundation* onder meer naar de aanslag op 'Lido Beach' van 21 januari 2016, die volgens het artikel, dat verzoeker heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviserd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016 dat aan de paragraaf aangaande de *soft targets* thans is toegevoegd dat de experten Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde 'UNHCR *position paper*' van mei 2016, blijkt dat het UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt het UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de 'COI focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

De Raad concludeert dan ook dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat in haar regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift ook geen schending aannemelijk van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS